

Kresni poldan

Jože Pogačnik

V travi
tonem vonjavi,
sočnato bilko tik lica
veter tih vije.
Čutim in uživam: tak mirno
srce mi bije.

Solnce do dna mi krvi,
belo gori.

Eno
srce spokojéno
v miru poldanskem motiti,
mi bridko želi:
zemlja neutrujena vedno
vrti se, vrti...

Zdaj in zdaj senca oblaka
me preleti...

Ali
solnce me pali
tiho in mirno —
kot da za zemljo ne ve...

Ali
zemlja kotali
dalje se blazno —
kot da za solnce ne ve...

Moje srce pa z obema
tiho in mirno se ujema:
o, življenje,
večnih nasprotij gnetenje...
O, moje srce zdaj vse ve!

Gnezda

Jože Pogačnik

Nič se ni zgodilo,
pa na ptico mislim:
kroge v vetru riše,
v drevju veje išče:

»Sleherna, glej, veja
seže do neba,
a za mé le ena
je odmenjena...«

— V najtoplejše gnezdo
kane včasih tuga
taka, da bi ljubša
bila veja druga...

Poccijeva risba

Dunajska soneta

Tine Debeljak

Veliki petek

Danes je Jezus umrl za nas...
In pala čez solnce ni težka temà,
ni v strahu razklala se Golgata
in ni se v grozoti ustavil čas
in človek ni mrtvo zbledel v obraz:
pognal se je v gnečo, ki kriči in divja
čez gorko srce Njega mrtvega
in kliče kri nad otroke in nas...

O kri!... Kako mi kaplja na oči,
da vidim le zvito telo, ki visi
čez mesto in joče za tih pokop...

Bežim... O Magdalene žené
nocoj vas poznam: Odpustite, sestré,
da pade Bog v naša srca kot v grob!

Mödling

(Pred samostanom, kjer je Beethoven napisal
Missa solemnis)

Samostan: večna molitev za smrt našo,
obraz kot zamaknjen v skrivnosti božje.
Nekdo se je sklonil Bogu v podnožje
in poje v vihar svojo véliko mašo:
vsa zemlja buči ob darovanju človeka,
in trese za nas se pred božjo sodbo —
joče, kot da se grehu odreka...
o, v svetlo glorio vriska z godbo...

Vérujem! — in pal sem na prag v darovanje:
o bičaj mi, bičaj telo za kesanje,
milost izprosi mi, Veliki duhoven!

O Bog, daj rokó na moje srčno vrenje,
naj pojem Ti slavo za Odrešenje
kot pel je Tvoj dobri služabnik Beethoven!